

Dataïsme is het geloof dat alles te vertalen is in data. Data leggen de wereld vast en maken haar beheersbaar. Maar voor wie en met welk doel? De onderliggende aannames van het dataïsme staan zelden ter discussie. Is de mens echt als algoritme te begrijpen? Wat gebeurt er met de dingen die niet in data te vatten zijn? En waarom wordt de dataïstische toekomst voorgesteld als onvermijdelijk?

Tegenover het ideaal van een geautomatiseerde wereld stelt Miriam Rasch een herwaardering van frictie: niet alleen als manier om weerstand te bieden aan de eis van transparantie en constante communicatie, maar ook als het startpunt van ethische reflectie. Fricie opent de weg naar 'de-automatisering' als mogelijkheid om woorden en dingen weer als nieuw te laten schijnen. Hoe kunnen we in dataïstische tijden ons eigen verhaal blijven vertellen?

Miriam Rasch is essayist en werkt bij het Instituut voor Netwerkcultuur aan de Hogeschool van Amsterdam. Ze studeerde literatuurwetenschap en filosofie. Haar boek *Zwemmen in de oceaan. Berichten uit een postdigitale wereld* (2017) werd genomineerd voor de Socratesbeker 2018. In 2015 won ze de Jan Hanlo Essayprijs Klein.

Over *Zwemmen in de oceaan*:

'Rasch is in staat om door de onzin van de nieuwe tijd heen te prikken, maar ook vast te stellen wat waardevol is.' TROUW

'Rasch duidt haarscherp de problemen met transparantie en datahonger.' **** NRC HANDELSBLAD

'Een diepzinnig boek over de grote verleiding om langs de oppervlakte te blijven scheren.' MAXIM FEBRUARI